

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος τρίτον τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῶντα ἔξ η,
εἰς αὐτὸν τὸν χρόνον καὶ θὰ μᾶς τρέξῃ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίῃ.
κι' ἔαν ἔγω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι.
Κι' ἔαν φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τετῆρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβῆρια.
Γράμματα καὶ πληρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆός μας μιὰ δεκάρα.
Κι' ἄς τὴν δίνη ὁποῖος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Μαρτίου εἴκοσι ἑννιά,
κι' ὁ Δεληγιάννης 'στὰ παννιά.

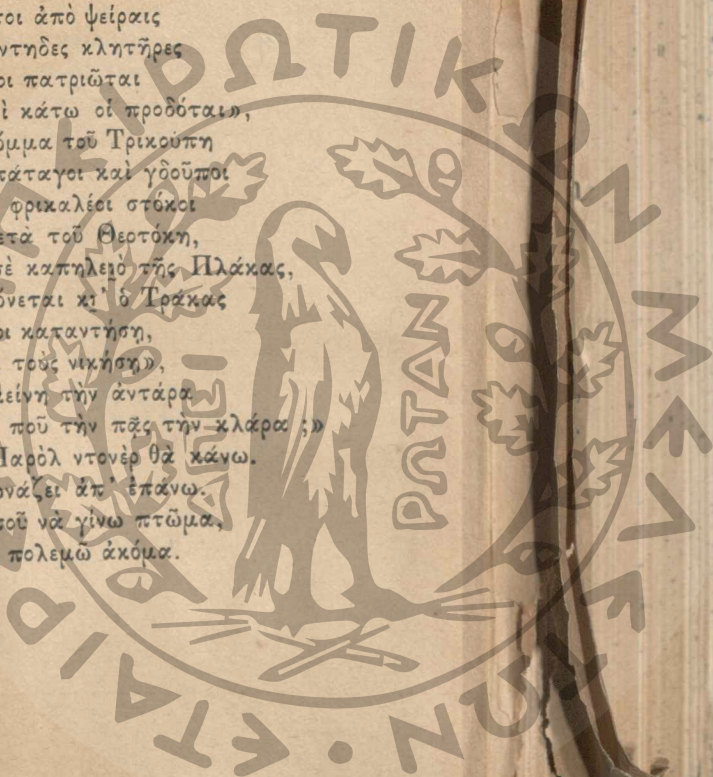
Ἑκατὸν καὶ δεκατρία,
καὶ φρενῶν ὑπάρχει χρεία.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Αἰσὼν, ψυχὴ μου Περικλῆ, ποσῶς δὲν ἀμφιβάλλω
πῶς τοῦ Τρικουπῆ ἀκουσες τὸν λόγον δίχως ἄλλο,
κι' ἔδωκεν τούτων βέβαια καλῶς καταλαμβάνεις
πῶς ἐν ἀγνοπόλεμον ζητῇ ὁ Δεληγιάννης,
πρὸς αὐτὸν καὶ ὁ Χαρίλαος πολεμικὴν εἰρήνην,
κι' ἐστὶν εὐχαριστήσωμεν γι' αὐτὴν τὴν καλωσύνην,
ἐν ᾗ εἶπε Περικλῆ, χωρὶς κανέν συμφέρον,
ἀποκρίσας ἀσπάζομαι τὰς γνώμας ἀμφοτέρων,
ἀπὸ τὰ πάγια τῆς Βουλῆς μετὰ μεγάλης λύσσης
Ἐκρίσαν καὶ Θεοδωρὴν χειροκροτῶ ἐπίσης.
Κι' ἐν ἑρωτῇ τί γίνονται τοῦ ἔθνους οἱ πατέρες,
πῶς ἔγω πῶς ὁ Θεοδωρῆς 'μιλεῖ ἑπτὰ ἡμέραις,
καὶ μὲν μεγάλα νοῦμερα τὴν πίστι μᾶς ἀλλάζει,
ἀπὸ τέτοια, Περικλῆ, κανένας δὲν σκαμπάζει,
καὶ ἔλλοι μὲν 'ς τὰς θέσεις τῶν ἡσυχῶς ροχαλίζουν,
καὶ ἔλ' ἐπ' ἐπ' τὸ Καπνιστήριον κουλούραις ροκανίζουν,
καὶ ὁ κυρίαρχος λαός, ποῦ δὲν κρατεῖ τεφτέρια,
καὶ τὰς ιδέας του μὲ πόδια καὶ μὲ χέρια,
καὶ τὸ κούδουνι τῆς βουλῆς ὀλίγου δεῖν νὰ σπᾷσῃ

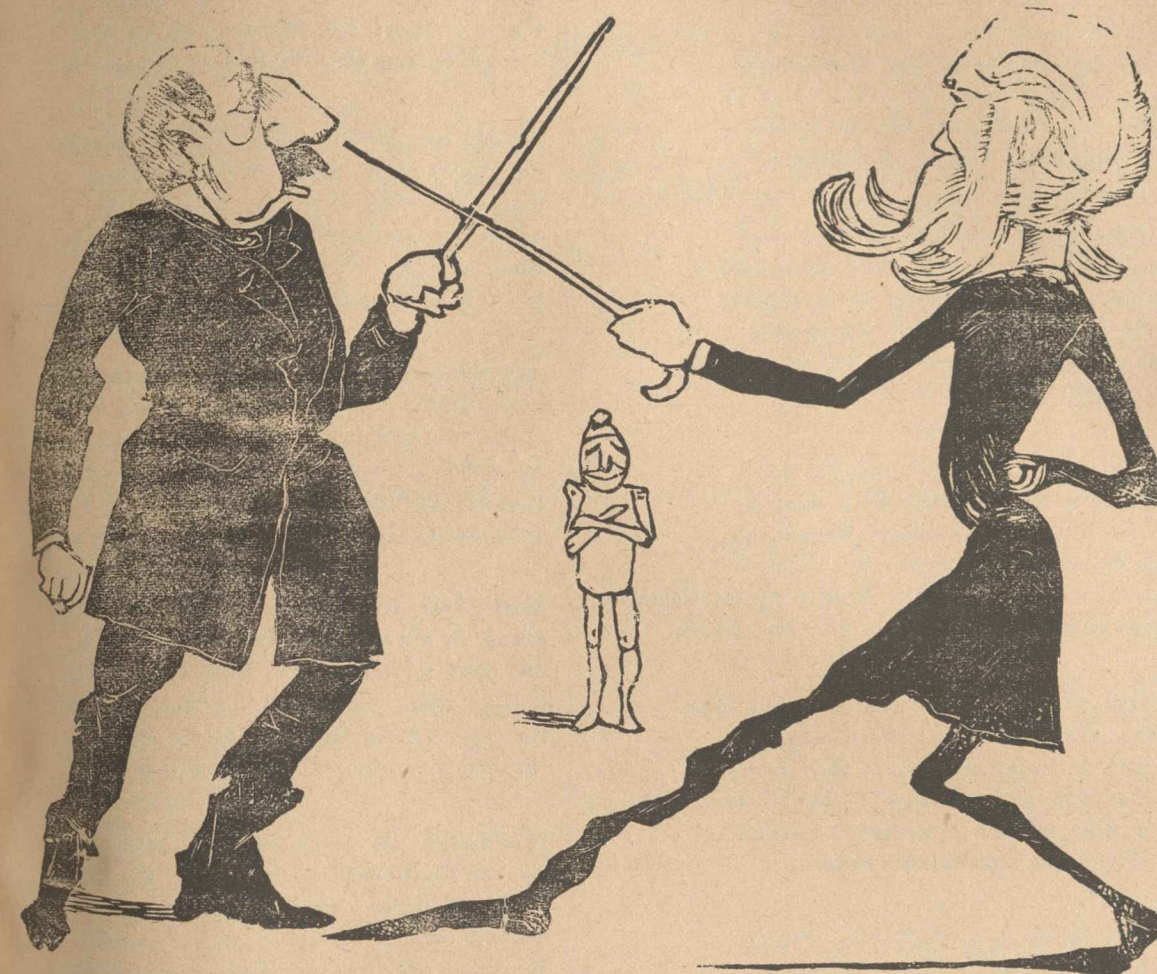
καὶ ὁ Ρικᾶκης ἐξαλλος κενώσεις διατάσσει·
κι' ἰδοὺ πολλοὶ ἐγκάθετοι γεμάτοι ἀπὸ ψείραις
κι' ὀλίγοι μὲ τὰ φράγκικα λεβέντηδες κλητῆρες
καὶ Πausανίαι μερικοὶ καὶ ποῦροι πατριῶται
φωνάζουν : « Ζήτ' ὁ πόλεμος καὶ κάτω οἱ προδότες »,
μὲ βλέμμα βλέπουν ἄγριον τὸ κόμμα τοῦ Τρικουπῆ
κι' ἀκούονται σφυρίγματα καὶ πάταγοι καὶ γόοι ποὶ
καὶ κάπου κάπου φαίνονται καὶ φρικαλεὶ στόχοι
κι' οἱ βουλευταὶ τσακόνονται μετὰ τοῦ Θεοτόκη,
κι' ἐγὼ θαρρῶ πῶς 'βρίσκομαι σὲ καπηλειὸ τῆς Πλάκας,
κι' ἐν μέσῳ τόσης ταραχῆς σηκώνεται κι' ὁ Τράκας
καὶ λέει « ὅπως ἔχουνε οἱ Τούρκοι κατακτήσῃ,
μὲ μία κλάρα εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ τοὺς νικήσῃ »,
καὶ μὲς 'στὴ τόση ἔξαψι κι' ἐκείνη τὴν ἀντάρα
πολλαῖς φωναῖς ἀκούονται : « βρε ποῦ τὴν πᾶς τὴν κλάρα ; »
— Βρε δὲν θὰ κάνης πόλεμο. — Παρόλ ντονέρ θὰ κάνω.
— Βρε θὰ τὸν κάνῃ — ὁ λαὸς φωνάζει ἀπ' ἐπάνω.
— Θὰ πολεμῶ ἐνόςῳ ζῶ κι' ὡς ποῦ νὰ γίνω πτώμα,
κι' ἂν οἱ νεκροὶ αἰσθάνονται, θὰ πολεμῶ ἀκόμα.

— Πεινᾷ τοῦ ἔθνους ὁ στρατός. — Σιώπα, κακοήθη. —
— Κάτω, μωρὲ Αὐστριακὲ— ἀναφωνοῦν τὰ πλήθη.
— Ὁ κόσμος δὲν ἐνθουσιᾷ — Σιώπαινε, προδότα. —
— Ἀπὸ τὴν νήστεια τὴν πολλὴν μᾶς ἔβρωμῃσαν τὰ χνώτα.
— Σὺ πταίεις. — Ὅχι, πταίεις σύ. — Πεντάρα δὲν ἀφῆκες.
— Ἀπὸ ἐμένα καὶ στρατὸν καὶ χρήματα εὐρήκες.
— Δὲν εἶχατε πιλίκια, ἀλλ' οὔτε κἄν σκελέας.
— Ἐμεῖς σᾶς παραδώσαμεν καὶ περιεφαλαίας.
— Δὲν εἶχατε ἀμπεχόνας κι' οὔτ' ἓνα κἄν φυσέκι,
— Εἰς Ἀρλεκίνους ὅπως σεῖς ὁ πόλεμος δὲν στέκει.
— Φτοῦ νὰ χαθῇτε. — Φτοῦ καὶ σεῖς, γελοῖσι Σαλτιμπάγκοι,
— Ἐνώπιόν μας ἐντροροὶ ἐξάρωσαν οἱ Φράγκοι.
— Σεῖς μᾶς ἀπεξενώσατε κι' ἐκ πάσης συμπαθείας.
— Δὲν ἔχουμεν παντάπασιν ἀνάγκην βοηθείας.
— Χωρὶς αὐτὴν δὲν πολεμεῖν οὐδὲ μεγάλα κρατῇ.
— Ἐμεῖς θὰ πολεμήσωμεν εἰς ὧλον τὸ γεινᾶτι.
— Κάτω οἱ φαῦλοι! — Σιωπὴ, ἀλλῶως θὰ σᾶς δώξω.
— Κάτω οἱ φαῦλοι! — Λοχαγέ, ἀμέσως βγαλτοὺς ὤξω.

Κ₁ ἰδοὺ ὅσα πάλιν τῆς Βουλῆς ἀρχίζει κοντακίδι
κ₁ ἑμέν' ἀπὸ τὸ φόβῳ μου μὲ πάει ριπιτίδι,
καὶ σαστισμένοις, Περικλῆ, ἐκ τούτων τῶν συμβάντων,
«Κηρύξατε τὸν πόλεμον, φωνάζω τέλος πάντων»,
ὅπότεν μία κοντακία ὅτ' ἄραλό μοῦ δύνουν
καὶ κατὰ γῆς ἀναίσθητον κ₁ ῥηιμάνῃ μ' ἀφίνουν,
κ₁ ἐγὼ διαμαρτύρομαι κατὰ τῆς ἐξουσίας
κατὰ τοῦ πολιτεύματος καὶ τῆς ὑπηρεσίας,
καὶ τρώει ὁ κυρίαρχος διαβολεμένο ξύλον,
καὶ ὅλον συνταράσσεται τὸ γυναικεῖον φύλον,
κ₁ ἀμέσως στήνει κ₁ ἡ Ροζοῦ πολεμικὰ σιγνάλα
καὶ ρίχνει τὴν ὀμπρέλα τῆς μὲς ὅτῃς Βουλῆς τῆς σάλα,
καὶ τέλος πάντων γίνονται μαλλιά κουβάρια ὅλοι,
κ₁ ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ κ₁ οὐδέτεροι διαβόλοι.
καὶ μὲς σ' αὐτὸ τὸ ξαφνικὸ καὶ θηριώδες δρᾶμα
ἐγὼ καὶ φιλοπόλεμος κ₁ εἰρηνικός συνάμα
ἀπ' τὸ μοπορνέλο τῆς Βουλῆς πηδῶ μὲ φόρα ἐξω,
καὶ σκέπτομαι ἀπὸ τὰ δῶ τί πρῶτον νὰ ἐκλέξω.
Κ₂ ἐνῶ δὲν ξέρεις, Περικλῆ, τί διαβόλο νὰ κάμῃς,
δεκάτην διακοίωσιν μᾶς στέλλουν αἱ Δυνάμεις.
κ₁ ἐν τὴν τὴν ἀρῆμὸν σπουδαία τρικυμία
οἱ Τοῦρκαι δὲ Ἑλληνικά κατέλαβον σημεία,
ἀλλ' ὅμως ὁ Θεόδωρος βασιτᾶ τὸ πρῶτο ἴσο,
κ₁ οὗτ' ἓνα βῆμα μοναχὰ δὲν στρέφει ὅτ' ἀπίσω,
καὶ πάντοτε κρατεῖ γυμνὸν τὸ ξυλινὸν τοῦ ξίφος
καὶ ἅμα παλὶ τοῦ δεθῆ ἐμπιστοσύνης ψῆφος
καὶ τὰ εἰκοσιπέντε του τραβήζει μιλιούνια,
θὰ βγαῶν φλόγῃς κ₁ ἀστραπαῖς τὰ δύο του ρουθουνία,
μετὰ ὀλίγων δὲ μηνῶν θερμότητα καὶ κρύον
κ₁ ἀργίαν καὶ καταλύσιν τῶν ἑκατομμυρίων
καὶ νέον ψευδοπόλεμον κ₁ εἰρηνικὴν κρασιπαλὴν
θὰ προκαλεῖται τὴν βουλὴν τὸν Αὐγεύτην καὶ πάλιν,
ὁ δὲ τὸν ὅπλων Ὑπουργὸς καὶ τότε θὰ φωνάζῃ
πῶς τοῦ στρατοῦ τὸ φρόνημα ὡς πάντοτε ἀκμάζει,
ὡς ὅτου πλέον, Περικλῆ, ἀλληλοραγῶντες
κ₁ ἐκ πείνης κακκωρῶσαντες κ₁ ἀποτυμπανισθέντες,
σθавνωθῶμεν μὲ χαρτὶ καὶ μὲ διακοινοῦσεις
κ₁ ὁ κύριος Γεννάδιος μετὰ γενναίας γλώσσης
τὸν τελευταῖον λόγον τοῦ κατὰ Βουλγάρων βγάλη
κ₁ εἰς ἓνα παληοπάπουτσο τὰ ὅρῳ των πόλις βάλῃ.
Π.—Βρὲ ἀδελφέ μου Φαπουλῆ, πολὺ μὲ ἀπελπίζεις.
Φ.—Πολὺ μακρὰ, βρὲ Περικλῆ, σὲ βλέπω ν' ἀρμενίζῃς,
κ₁ ἐγὼ γυρνῶ ἐδῶ κ₁ ἐκεῖ σὰν πεινασμένο σκύλος
καὶ σὰν τὸν ἀνεμόμυλο τῆς θεῆς μου τῆς Κονδύλως,

κι' ὅλα τὰ 'βρίσκα ψεύτικα κι' οὕτως εἶπεν μαρτυρῶν
 καὶ ἀπὸ τὰ τριάκοντα ἐκεῖνα μιλοῦντα
 τοῦ ἔθνικοῦ δανείου μας, μετὰ σερὰν ἀγώνων
 ὡς τώρα εἰσπεράχθησαν ὁδὸ μιλοῦντα μόνον,
 καὶ ἀπὸ τοῦτο εἰμφορεῖ καθεὶς νὰ καταλαβῇ
 πόσον τὸ πῦρ τοῦ Θεοῦ τὸν Ἕλληνα ἀνάβει.
 Ἄλλ' ἂν καὶ γιὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Λαύρας μ' ἐρωτήσῃς,
 θὰ μάθῃς κἀτὶ πράγματα ποῦ εἶναι νὰ σαστίσῃς.
 Εἰς τὸ Πανεπιστήμιον μετὰ τὸ μεσημέρι
 τῶν φλογερῶν πολέμιστῶν ἐπρόσμενα τ' ἀσκήρι,
 ποῦ ἤρχετο τ' ἀγάλματα νὰ στήνῃ τῶν μαρτύρων
 μετὰ φωνῶν καὶ σημαῶν καὶ λόγων διαπύρων,
 κι' ἀφοῦ ξυλῆαις ἡκούσθησαν εἰς μερικοὺς ὁμίλους,
 ἔστι γὰρ ἔθος τοῖς Ρωμηοῖς ξυλοκοπεῖν ἀλλήλους,
 κι' ἀφοῦ τοὺς ἐστεφάνωσαν κι' ὠμίλησαν πέντ' ἔξη,
 χωρὶς ἀπὸ τοὺς λόγους των νὰ πάρω μία λέξι,
 ἀπῆλθον εἰς τὰ ἴδια καὶ μ' ἄρσαν μονάχον
 ἐκστατικὸν καὶ χάσκοντα κι' ἀκίνητον ὡς βράχον.
 Κι' ἐνῶ ρεμβώδης καὶ βουβὸς ἐπερπατοῦσα μόνος
 κι' ἀνέτρεχα εἰς Πλαταιὰς κι' εἰς μάχας Μαραῶνος,
 ὁ Ρήγας τὴν μαρμαρίνην χερουκλα του στήνουν
 καὶ μὲς 'ς τὰ μούτρα ἐξάφνα μὲ καταφακκλύνει,
 Π.—"ὦ! παῦσε, καὶ τὰ μέλη μου καταλαμβάνουν εἴγη.
 Φ.—Συγχρόνως δέ, βρὲ Περικλῆ, τὸ στόμα του ἀνοίγει
 καὶ μὲ φωνὴν προστακτικὴν κοντὰ του μὲ φωνάζει,
 κι' ἀφοῦ τὸν ἐπλησίασα ἐν βῆμα μὲ προστάζει
 τὸ φάσκελο ποῦ μοῦδῶσε, χωρὶς καιρὸν νὰ γάσω,
 'ς τοὺς πολεμάρχους "Ελλήνας νὰ τὸ μεταβιβάσω.
 Ἄλλ' ἐπειδὴ 'βαρέθηκα Ρωμηοὺς νὰ φασκελῶ
 καὶ ἄδικα ἢ μουντζῆσαι μου πηγαίνουν καθὲ χρόνον,
 λαβὲ αὐτὸ τὸ φάσκελο ἐσύ, βρὲ Περικλῆτα,
 κι' ἐκεῖ ποῦ πρέπει δώσω το καὶ μεταβιβάσαι το,
 κι' ἀφοῦ τὸ δώσης 'ς ὁλοὺς τοὺς καὶ χῶμα 'τόν καθένα,
 γύρισε πάλιν, Περικλῆ, καὶ δώσω το 'ς ἐμένα,
 Π.—Σ' εὐχαριστῶ, βρὲ Φασουλῆ, γιὰ τοῦτο σου τὸ δῶρον.
 Φ.—Ταῦτα περὶ ἑορτῆς βουλῆς τε καὶ ἡγορῶν.
 Ὁ δὲ Μεγαλειότατος τ' ἀπόγευμα τῆς τρίτης
 ἐπῆγε εἰς τὸ Ναῦπλιον διὰ τῆς Ἀμφοιτριτῆς,
 ἀλλὰ ἐγὼ δὲν εἴξερα τὰ τοῦτο νὰ σημαίνει
 καὶ 'ς τοῦ Βισβᾶδεν τὰ λουτρά θαρροῦσα πῶς πηγαίει.
 Ἐκ τοῦ Ναυπλίου δὲ φυγὼν ἐπῆγεν εἰς Μυκῆνας
 κι' ἐθαύμασε φαμελικῶς τὰς δόξας μας ἐκεῖνας,
 διότι κι' ἡ Βασιλικὴ Αὐτοῦ Μεγαλειότης
 εἶναι πολὺ φιλάρχιος καὶ Καθῆδαις πρώτης.
 Κι' ὁ κόσμος εἰς Ἱπτωκραυγὰς ἀγρίας ἐξεμάνῃ
 ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως του κι' ὑπὲρ τοῦ Δεληγιάννη,
 καὶ ἤκουσαν ἐκ στόματος τοῦ Μεγαλειοτάτου,
 ὅτι κι' ἐκεῖνους σὰν κι' ἐμᾶς τοὺς ἔχει 'ς τὴν καρδίᾳ του,
 κι' ὁ Θεοδωράκης ἔκαμε πενήντ' ἀποσφωήσεις,
 κι' ἀντήρχσαν πολεμικαὶ Δημάρχων διαχρύσει,
 καὶ ἂν κρατῇ ὁ πόλεμος αὐτὸς τοῦ Δεληγιάννη,
 κι' ἡ Τῆνος καὶ ἡ Κέρκυρα θαρρῶ πῶς δὲν μᾶς θάνει,
 οὕτ' ὁ Τρελλὸς καὶ τὸ Λαφνί, ἀλλ' οὕτε καὶ τὸ σπῆτι
 τοῦ ἀεμνήστου Χιζώτη μας Ζωρτζῆ Δρομοκατῆ,
 καὶ ὅλοι μας θὰ πάθωμεν ἀπὸ φρικτὰς ἐξαψείς...
 Π.—Μὰ πότε περὶ τὴν τῶσθ σου κακογλωσσῶ θὰ πάθῃς.
 Φ.—Καὶ πάλιν, φίλε Περικλῆ, σοῦ εἶπα οὐκ ὀλίγα,
 ἀλλ' ὅμως καὶ τὸ φάσκελο μὴ λησμονῆς τοῦ Ρήγα,
 καὶ ὅπου δεῖ παρακαλῶ νὰ τὸ μεταβιβάσῃς...
 Π.—Ἐπὶ 'μπορεῖς ἀντίχριστε, καὶ γαῖδαρο νὰ σάστῃς.
 Φ.—Λεῖπὸν τὸ δίνω, Περικλῆ, 'ς ἐμένα πρῶτα πρῶτα.
 Π.—"Ὅρτε λοιπὸν ὁδὸ χαστουκιστῆς, Αὐστριακῆς προὔστα.

Μονομαχία δηὲ δειλῶν
διὰ τοῦ ἔθνους τὸ καλόν.

Τοῦ Φασουλῆ λογοδοσία
ἐν πάσῃ εὐσυνειδησίᾳ.

καὶ λέγε, ἅπερ βούλεται τὰ πύλωτόν μου στόμα.
Ὅριστε πέντε φάσκειλα ὅσόν ἀκριβὸς σὺ ψῆφο
καὶ ὅλους σὺς περιφρονῶ καὶ τὸ μουστάκι στρήφω.

Ἐὰν τὸν ψευτοπόλεμον τοῦ Θεοῦ ᾧ δὲν θέλω
 κ' ὡς ὁ Σιγάλας θούρα θερμὰ δὲν ἀπαγγέλλω.
 ἂν λόγους πανηγυρικοὺς δὲν εἶπα σὰν τὸν Στούπη,
 εἰὰ ἐν τοῖς προγόνους μας δὲν ἔγινε κουνοῦπι.
 καὶ εἰς δὲν ἐπτεράνωσα με στέφανον ὠραῖον
 Γρηγόριον καὶ Κοραὴν καὶ Ρήγαν τὸν Φεραῖον.

Τί νά σᾶς πῶ, βρέ ἀδελφοί!... ὅσοι κι' ἂν προσπαθῆσω,
δὲν εἰμὶ ποῦ νά φανῶμαι φιλόπατρις λυστῶν,
οὔτε μ'πορῶ στὰ ψέμματα γὰρ λίγο νά θαρρῶσω
καὶ νά ὑψώσω τὴν φωνὴν εἰς τὴν διαπασῶν,
καὶ νά κτυπῶ τὸ κεῖτελο καὶ τὸ θρανίον μου στῆθος
καὶ μὲ πικρὰ σήματα νὰ συγκινῶ τὸ πλῆθος.

Ευδαίμονες πραγματικῶς οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι,
ποῦ κατορθοῦνουν μονομιὰ νὰ γίνωνται χαῖμινι,
ποῦ τῶν φρενῶν ἐξίστανται καὶ γεροῦς φωνάζουν,
ὅπου χιεμάρρους ἐξάφην δακρυὸν κατεβάζουν,
κι' ἀφ' οὗ καλὰ τὸ πρόσωπον τοῦ πατριώτου κάνουν,
ἀνίσχουν πάλι νὰ γελοῦν καὶ τῇ φωτιᾷ τῶν γένων.

...μου ἀντεπρόσωπος τοῦ ἔθνους ὅν θά γίνω,
...Σύμβουλος καὶ Παρεδρος ἀκόμα...
...χωρὶς χαλινὸν τὴν γλῶσσαν μου ἀφίνω

Εὐδαίμονες πραγματικῶς οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι,
ποῦ ἐπαγγέλλονται καλὰ τὸν ποῦρον πατριώτην...
ἓνας τοὺς πιάνει ἀπ' ἐδῶ καὶ ἄλλος τοὺς ἀφίνει
κι' εἰς κάθε ψευτοπόλεμον κατέχουν θέσιν πρώτην.
Καὶ πάντα διὰ θέσεων, ἔσθ' ὅτε κι' ἀργυρίων,
γενναίως ἀνταμείβεται ἡ ἄλμη τῶν δακρυῶν.

Καλλίτερον ἐπάγγελμα δὲν βλέπω νᾶναι ἄλλο,
κι' ἂν ἐπροσπάθησιν κι' ἐγὼ εἰς τόσας περιστάσεις
μὲ πατριώτου τραγικὴν μουτσούνα νὰ προβάλω,
μὰ δὲν ἐπλάσθη δι' αὐτὸ ἡ ἀσθενὴς μου κρᾶσις.
Γιὰ ὅλα εἶμαι μάρμαρον κι' ἀναίσθητος ὡς πτώμα,
κι' εἶδος νεροῦ κυκλοφορεῖ καθ' ὅλον μου τὸ σῶμα.

Οὐδὲ σαλεύουν εὐκολα αἱ ἰσχυραὶ μου φρένες,
ἀλλὰ κι' οἱ δακρυγόνοι μου ἐστέρησαν ἀδένες.
καὶ οὔτε γιὰ τὸν πόλεμο τοῦ Θεωδωρῆ δακρύζουν
κι' Ἰαπωνίδου θούρια τὰ χεῖλη δὲν ψελλίζουν,
καὶ πρὸ καλοὶ μοῦ φαίνονται κι' οἱ Σέρβοι κι' οἱ Ρωμοῦνοι,
καὶ δὲν ἔμπορῶ τούλαχιστον νὰ γίνω σὰν τὸν Δούνη.

Δὲν πλέκω δόξης στέφανον μὲ δάφνας καὶ μυρσίνας
καὶ οὔτε μὲ τοὺς Δούνηδες φιλίας θέλω νᾶχω,
κι' ἴσως μὲ πῇ Αὐστριακὸν ὁ κύριος Δουζίνας,
καθὼς καὶ μέσα 'στὴ βουλή ὠνόμασε τὸν Βλάχο.
'Αλλὰ ἐγὼ 'στὰ λόγια του ἀξένοιαστος γλεντῶ,
καὶ μόνο μὲ Ποριώτικα λεμόνια τάπαντῶ.

Πολὺ βαρεῖά μοῦ κάθονται ἀπάνω 'στὸ στομάχι
οἱ τόσοι πατριῶται μας κι' οἱ Μαραθωνομάχοι,
κι' αἰσθάνομαι διάθεσιν 'στὴ γῆ νὰ τοὺς ξαπλώσω
καὶ μ' ὅλην μου τὴν δύναμιν νὰ τοὺς ἐμβαλαρῶσω.
'Εκεῖνοι ἐρυμούλησαν κι' αὐτὸν τὸν Δεληγιάννη,
καὶ μὲ τὸ ζόρι ὁ πτωχὸς τὸν πολεμάρχο κάνει.

'Αλλ' ἄρκετὰ ὠμίλησα καὶ νὰ μὲ συγχωρῆτε,
καὶ ἂν ἡ λίμα μου πολλὴ ὡς τώρα σᾶς ἐφάνη,
ἀλλ' ὅμως, φίλοι 'Ελληνες, καλῶς συλλογισθῆτε

πῶς ἀνταμόνομαι συχνὰ μετὰ τοῦ Δεληγιάννη.
Καὶ ὅποιος μὲ τὸν Θεωδωρῆ καὶ μιὰ φορὰ 'μίλησιν,
κι' αὐτὸς τοῦ γλωσσοκοπανᾷ τὸ πάθος θὰ κολλήσῃ.

Λοιπὸν σᾶς λέγω μ' ὅλην μου τὴν εὐσυνειδησίαν
πῶς σαχλοτέρα ἐορτὴ δὲν ἐγίνε ἀκόμη,
πῶς ἡ 'Αθῆνα ἔλαμπε ἀπὸ σκοτοχυσίαν
καὶ μὲ ρετσίναις ἐφεγγαν καμπόσοι παληοδρόμοι.
Κόσμου πολλοῦ ἐφαίνετο μεγάλη φασαρία,
μὰ ὅλα ἦσαν ψεύτικα καὶ ἄνοστα καὶ κρύα.

"Αν ἐρωτᾶτε, κύριοι, καὶ διὰ τοὺς προγόνους,
αὐτοὶ ἐπῆραν κι' ἔδωσαν ἐκείνη τὴν ἡμέρα,
κι' ὀγκανισμάτων ἤκουες τραγικωτάτους τόνους
κι' ἡσθάνεσο γουργουρισμούς καθ' ὅλην τὴν γαστέρα.
Καὶ δὲν πιστεύω ἀληθῶς νὰ εἶναι κι' ἓνας μόνον,
ὅπου νὰ μὴν ἐξύμνησε τοὺς ἄθλους τῶν προγόνων.

Μόνον ἐγὼ δὲν 'μίλησα κι' ὁ φίλος Περικλῆτος,
ἀθρόα δὲ συνέρρευσαν ἀμφοτέρω τὰ φῦλα,
καὶ ὅλοι παραλύσσαξαν οἱ ρήτορες ἐφέτοι,
ποῦ λὲς πῶς τοῦ Φιλήμονος τοὺς 'δάγκασε ἡ σκύλα.
Καὶ νέος ρήτωρ ἔμμετρος ἐφέτος ἐπεφάνη,
'Ιαπωνίδης τοῦνομα, μοναδικὸ φυντάνι.

Καὶ ἤκουες εἰς τὴν φορὰν τῶν λόγων τῶν πυρίνων
τὰ νέα δικαιώματα τοῦ ἔθνους τῶν 'Ελλήνων,
τοὺς πόθους καὶ τὰ ὄνειρα τῆς γενεᾶς συμπάσης,
ποῦ νὰ τάκούσης μιὰ φορὰ καὶ δέκα νὰ ξεράσης.
Καὶ προτιμῶ νὰ ναυτιῶ εἰς πλοῖον ποντοπόρον,
παρὰ τοὺς πανηγυρικοὺς ν' ἀκούω τῶν ρητόρων.

"Ω ! τοῦ προφήτου 'Ηλιοῦ τὴν μελωτὴν ἄς εἶχα
κι' εἰς τόσον ὕψος ν' ἀναβῶ ποῦ νὰ φανῶ σὰν τρίχα,
καὶ ἀπ' ἐκεῖ τοῦ Καλλιγᾶ ν' ἀρχίσω τὰς κενώσεις
καὶ νὰ τῆς ρίχνω σὰν βροχὴ μὲς 'στὰς διακλήσεις,
καὶ οὔτω πῶς μονάρχος μου ἀπὸ ἐκεῖ ἀπάνω
γιὰ ὅλα τὰ σεκλέτια μου μὲ μιὰ νὰ ξεθυμᾶω.

Συνταγαὶ ἱατρικαὶ
καὶ δι' ὅλους σωστικαί.

'Στοὺς Δεληγιαννικοὺς,
τοὺς καὶ πολεμικοὺς.

Εἰς τοὺς Τρικουπικοὺς,
τοὺς καὶ εἰρηνικοὺς

Χλωροῦχον κάλι, ὅπιον κι' ἐνέσεις μὲ μορφίνην
κι' εἰς τὸν πολὺν των πυρετὸν ἀνάλογον κινίνην,
αὐστηροτάτην ἀποχὴν ἐκ τῶν οἰνοπνευμάτων,
ψυχρολουσίας συνεχεῖς καὶ δίαιταν κρεάτων,
πρὸς δὲ καὶ ρετσινόλαδον πεντάκις τῆς ἡμέρας
καὶ δέσιμον τοῦ στόματος διὰ τῆς μουζελέρας.

Μπροῦσκο κρασί, ἀρσενικὸν καὶ χάπια τοῦ σιδήρου,
καὶ κρέατος καταχρησιν κι' ἐλαίου καὶ βουτύρου.
ρακῆς, ρωμίου καὶ κονιάκ γενναιοτάτην πόσιν
καὶ κανθαρίδων κάποτε ἰσχυροτάτην δόσιν,
καὶ διὰ σπέρτων καυστικῶν ἐντρίψεις κι' ἐπιδέσεις,
κι' ὑπὸ τὸν ἥλιον συχνὰς τῆς κεφαλῆς ἐκθέσεις.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο—μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων—μ' ἓνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καφενεὲ τῶν «Εὐ Φρογούντων»—νικτα 'μέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, —παζατζῆδες ἄλλους τόνους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια —καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαϊδούρια.